

Röster för Christina

Sista avskedet

”De frågor som tystnat har fått sina svar.”

Ord ur psalm 309 jag hulkade fram den 10 mars 2022 i Sankt Lars kapell i Eksjö, Christina Nilssons födelsestad i hjärtat av Småland. Till vänster om mig i kapellet satt min syster från Norrland. Vi hade bägge tagit tåget ner från Stockholm. Framför oss fanns stoftet av Christina i en vit urna flankerad av våra medhavda rosor i rosa färg såsom hon själv hade önskat det i Vita arkivet: rosa rosor. Dock fanns inga pioner och luktärter som du också ville ha vid din begravningsceremoni, Christina. Säsongen tillät tyvärr inte det.

Jag och min syster var de enda på min sida som var närvarande vid begravningen i Eksjö eftersom Christinas dotter och son inte ville ha en öppen begravning, vilket jag ändå menar var Christinas egen önskan. Förutom vi två var barnen naturligtvis närvarande, med sina två partner dessutom. Det kom dock som en chock för mig att se de senare, ety Christina som sista vilja i Livsarkivet uttryckt följande: *"Jag vill inte ha någon av mina barns partner med vid min död, de har skadat mig så mycket med att lyssna på lögner och inte sanningen."* Sonen och dottern kände självklart till dessa ord. Att nu deras respektive ändå var med var för mig verkligen oväntat och uppskakande. När jag sökte uppmärksamma detta för dottern möttes jag med tystnad under det att hon bara tittade på mig. Kände mig närmast illamående. Jag hade ju fått höra från Christina hur dåligt hon hade blivit 'behandlad' av sonens och dotterns partner. Och även om jag personligen inte hade bevittnat detta tråkiga så tog jag hennes ständigt återkommande berättelser om detta som intäkt för sanning. Inte minst för att det Christina återgav aldrig ändrades det minsta i sina versioner. När nu detta var ett faktum i kapellet, att man alltså inte respekterade Christinas sista vilja övervägde jag att helt sonika lämna begravningen.

Någon minut senare gick jag bort till begravningsförrättaren Carl där han befann sig vid porten in till kapellet. Ville förmedla hur jag kände det och att jag kanske skulle tvingas lämna ceremonin. Carl tittade på mig helt oförstående under det att jag rotade i minnet kring vad som egentligen stod i Vita arkivet, för plötsligt fick jag ju för mig att det kanske handlade om några andra personer som Christina hade syftat på. Men vad var detta?? Förvirringen var total i hjärnan. Och jag säger då till prästen Carl med svag stämma att jag kanske hade fel. Men han greppade nog egentligen aldrig vad det hela handlade om utan kommenterade bara kort "jaha, det var ju bra." Tillbaka i Stockholm dagen därpå inser jag att det måste ha varit Guds ingivelse som uppenbarade sig där i kapellet för att begravningen skulle kunna klaras av utan risk för det som faktiskt hade kunnat hända. För väl hemma, när tankarna klarnat och förvirringen släppt, ser jag ju att jag ändå hade rätt angående innehållet i Vita arkivet. Begravningen avslutades i alla fall med att jag vid urnan avtackade min älskade Christina med följande ord:

Skönhet och design är det som kännetecknade Christina i alla aspekter. Hennes förståelse, kunskap och kärlek till naturen var intensiv. Så jag tackar från djupet av mitt hjärta för den kunskap om blommor och växter du skänkt mig genom åren, Christina, och inspirationen jag fått att komponera musik, och kanske tänker jag då i första hand på mitt stycke "Porslinsblomman och kärleken" som dina vackra ord ju bildar underlag till.

Tack för jättevallmo-fröna som kom på posten några dagar efter att du lämnade oss. Jag vet att du vill att de ska blomma för oss bägge och jag ska vårda dem ömt i vår gemensamma blomlåda.

Följande ord skrev du, Christina, som mycket ung i tidningen "Min Värld" under rubriken "Det bästa jag vet" vilket faktiskt renderade dig 25 kr i honorar:

"Att få ligga i hängmattan en sommardag när solen lyser från en klarblå himmel. Att få lyssna till Evert

Taubes melodier. Att bo på landet under sommaren. Att gå på en äng och plocka prästkragar och blåklockor. Att känna lukten av nyskurat såpgolv. Att ha kompisar, som tycker likadant som jag."

Christina, jag ber att du nu också har fått återförenas i den himmelska sfären med din älskade hund, Kaizen, för han var ju din störste kompis, t.o.m. större än mig, ety jag kanske inte alltid tyckte likadant som du, såsom du önskade i tidningen "Min Värld. Av mig är Du i alla fall evigt älskad och saknad, och lever vidare i den blommande vallmon.

Efter mina tack- och avskedsord gav jag sonen och dottern varsin laminering jag hade låtit göra av ett vackert foto av Christina som ung i ett vallmofält. Som hon älskade blommor, Christina. Ingen vet var fotot är taget, dottern trodde det kunde vara på Öland. Jag fann det bland många andra foton under det att jag gick tungt igenom Christinas saker här på Södermalm. Nu sitter detta foto ovanför vår blomlåda på balkongen, och skall så göra under den tid jag själv bor kvar på denna adress.

Barnen som fick den här lamineringen verkar ha uppskattat gåvan. Efter ceremonins avslut står dottern stilla framför urnan och med vallmofotot i handen och sörjer sin mor. Jag reser mig då upp för att hålla om henne, hon lutar sitt huvud mot min axel. Och i den stunden ville jag egentligen bara bryta samman. Det var så tragiskt allting. Att de två, mor och dotter, inte kunde få återförenas innan hon gick bort. Där framför oss fanns nu endast askan av min Christina som också älskade barnen över allt annat, men där kärleken till dem inte kunde få blomma ut i närhet och beröring under sina sista år.

Jag hade själv gjort allt jag mäktade med för att få relationen mellan Christina och barnen att fungera såsom en sådan borde göra. Men misslyckats. Jag vill inte skada dottern. Jag vill inte skada sonen. Det är absolut inte avsikten med denna bok. Men kanske vill jag också skriva utifrån min egen smärta. För

relationer mellan människor är ju som en fjärils vingslag som i vart fall teoretiskt har påverkan på luftströmmarna över jorden. Christina mådde så dåligt av att inte nå fram till sina barn, och jag mådde naturligtvis dåligt av det, och min vän Mats påverkades av min sinnesstämning, och...ja ni förstår. Allt hänger samman i ett slags helhet. Nivån av smärta avtar naturligtvis ju längre bort man kommer, som vågen på vattnet. Men ändå. Den finns ju där, och för alltid. Kanske Christinas barnbarn kan "utvecklas" och reflektera över denna text, ifall de någonsin läser den. Ett ska ni dock veta, kära barnbarn: er farmor och mormor Christina älskade er gränslöst och ville inget annat än att hålla er, dofta er renhet, överösa er med värme, presenter och gåvor. Oavsett vad någon annan kan tänkas säga. Jag vet att det var så. För det var nämligen jag själv som slog in Christinas fina födelsedagspresenter och julklappar till er under de senaste två åren av hennes liv där hon till slut aldrig fick veta ifall de överhuvudtaget nådde fram till er, och där hennes allra sista julklappar år 2021 helt uteblev eftersom det till slut inte var någon idé för henne att skicka några. Jag lider så med Christina i denna stund att jag knappt får ned orden på pappret. Att inte kunna få nå fram till er små knyten i sin ousinliga kärlek till er, vilket hon också uttrycker i ett par av filmerna med Christina ni kan ta del av i slutet av denna berättelse. Där vänder hon sig i och för sig huvudsakligen till sina egna barn, men så sant som att jag andas denna luft omkring mig så är dessa inspelade ord lika mycket riktade till barnbarnen. Amen.